

En God och Treflig **JULE** till alla!



"Nu är det jul igen, nu är det jul igen, och julen varar intill påska"

Akta stenar.

Julberättelse af
Ellisabeth Kryniestierna.

Der stod han, liten, obetydlig, nästan tarflig mot den eleganta omgifningen. Han kunde se sin egen kutryggiga, bogande figur i trymån mellan fönstren, men hvad han också kunde se var den glimmande ordensstjärnan på den fina, svarta bonjournens sidenupplagskjortbrösts äkta gnistrande, ljusbrytande diamanter, fingrarnas påklädnad af dyrbara ringar, signetringen, famljeringen, doktorsringen och så — ensam, glänsande mot den hvita huden, tjock och ny-förlofningsringen.

Det var på den Alexander Tanderhjelmens blick längst hvilade med ett underligt, frågande uttryck som hade den varit ett orakel, och så suckade han, i det han försökte rita på sig och få det indifferent, öfverlägsna uttrycket, som håller allt skvaller på afstånd. Snart skulle han befinna sig midt i den krets af småfolksnyfikenhet och kryperi, den krets, som han måste kalla sin släkt, därför att de alla voro lierade med hans fästems, hans vackra, förtjusande lilla Naima. De skulle nog icke ens på julaftonen underlåta att spela kort, men än sedan, behöfde han bry sig om det? Han och Naima hade ju sin egen lilla vrå, i den gammaldags alkivliknande fördjupningen i förnicket. De smaklösa juteväf-gardinerna som skilde detta krypi från det öfriga rummet, hade blifvit honom kära, de voro för honom ett slags: "Sesam öppna dig!"

Der inne var alltid skumt, den hårda, hemstoppade puffen knakade, när de båda stode sig, och den lilla, tarfliga mattan af garnrester trasslade ihop sig under deras fötter, men de märkte ingenting; åtminstone icke han. Ja, där var det, icke han. Men hon, kunde hon verkligen tycka om den katrikatyr Alexander ödet fört i hennes väg, eller hade hon tagit ett troll för guld?

Med febrilt hastiga steg gick han fram och tillbaka på golvet, stannade så på nytt framför spegeln och betraktade sitt sjukligt gula, rynkiga ansikte. Ordensstjärnan på det där stackars in-junkna bröstet! Ljöljligt! — Men hon hade bedt hon, den lilla. Hon njöt af allt som smekte ögat, af allt, som var vackert och angaf superioritet. För hennes skull var han pyntad som en narr, åsittade sig hans tanke halft ofrivilligt.

Han såg på klockan. Tid att dig? — Han borde ju ha rättighet att komma tidigt. Lustigt att sitta på julafton som en slags stakt-bjudning. I hans hem hade alltid den kvällen haft en stilla, högtidlig prägel, någonting af vesperfrid hade hvilat öfver de upplysta gemen och manat fram minnen ur hvarje dunkel vrå.

Nå, lika godt, man kunde kanske

vänja sig vid allt. Han gick fram till ett af småbord, tog ett etui, som stod där, öppnade det och höll det upp mot den elektriska ljustrålen från den slipade glaskronan.

Akta, vattenklara, skimrande som varma tårar lågo de äkta stenarne där mot den violblå sammeten. De voro makalöst väl infattade till en dyrbar collier. Det lilla guldåset föreställde tvänne händer som slötos tätt om hvarandra, så tätt, som han önskade att Naimas och hans händer alltid förtroendefullt skulle kunna slutas i hvarandra.

Han knäppte igen etuiet och lät det glida ned i faskan. Den mängd af julgäfvor han eljes ämnade åt sin fästems och hennes familj, voro redan afsända. Detta skulle han lämna henne personligen, när de sutto i sin vrå.

Där han satt tillbakalutad mot de hala sidenkuddarne i sin bekväma kupe, drömde han de vackraste vakna drömmar om hur han nästa år skulle fira julen i eget hem, hur en jettehog gran skulle resa sig i den gamla fädernesalen, hur ljusen skulle stråla ut öfver ett hvitklätt vinterlandskaps tysta lugn och tälja för de underhafvande, att nu var deras herre lyckelig. Kanske skulle också till stjärnorna däruppe i det mörka blå en hälsning hinna och berättas för modern, att nu firade hennes gosse sin första verkliga jul på mycket länge, ty nu var han lycklig, och till barnahelgen hör hjärtlycka.

Tjänare, Alex, mjuka tjänare tog svärfadern emot honom redan i tamburen, hur står det till med hälsan och kärleken? Tar sig, inte sant?

Det var något plumpt och sökt öfver hela f. d. gro-shandlar Borgs uppträdande, ett slags utsliten agentkvickhet i alla hans yttranden.

— Välkommen, Alexander, hälsade frun, röd och med os af stekt gädia omkring sig. Hon kom tydligen direkt från köket.

— God afton, sväger, god jul för resten!

Det var kontoristen, som vän-skapligt slog honom på axeln.

— Hvar är Naima? frågade Alexander litet tvärt, så snart han kom in i det praktigt upplysta förnicket.

— Hon hade några julkappar att icke, men hon kommer nog snart, så att ni få en liten stund, innan de andra komma, sade frun välviligt.

Alexander satte sig och lät svärfadern konversera.

— Nå, allting är all right hos oss, sade han.

— Ja, jag hade brev från förvaltaren i går.

— Utmärkt!

Han smakade med tungan som förvaltaren varit en läckerbit, hvilken med första akulle konsumeras.

Kontoristen tände ljusen i granen och ordnade julkapparne därute i salen, där den officiella delen af festen skulle försiggå.

— Tusan, hvad du slagit på fjädern och locket sprang upp. I stort, Alex! ropade han in. Öfver hälften af julkapparne ä ju från dig. Ja, ä det inte det jag alltid har sagt, att rikedom ä en välsignelse, fast det vete sjutton, om jag skulle vråka mig så där, om jag också hade godt om schaber.

— Du är inte kär än, min gosse lilla, inföll fadern med ett bredt skratt, i det han slog Alexander på knäet, det är en annan sak du, inte sant?

Ändtligen kom Naima in. Hon såg blek och trött ut, troligen hade hon suttit upp de sista nätterna och handarbetat.

— God jul, Alexander, och tack för blommar jag fick i morse.

Med minen hos ett lydigt barn, som är vant att låta sig smekas, gick hon fram till honom.

— God jul, älskade lilla Naima, en riktigt god jul!

Han tog hennes spåda, kalla händer i sina och drog henne intill sig icke för att kyssa henne, men för att se djupt in i de mörka, barnsligt öppna ögonen. Naima var endast aderton år, hade varit mycket klen och därför hållits utanför familjens hvardagsintressen. Hon var som en hemmets ömtåligaste skatt, och det kom ett rörande uttryck af aktsamhet öfver hela den groflemade omgifningen, när den slöt sig omkring henne. Hon var deras ädelsten, som de ej kunde infatta nog väl. Förre sommaren hade hon och Alexander träffats i en prästgård på landet; prostens hade varit Alexanders informator, och när hösten kom, gjorde doktor Tanderhjelm visit i hennes hem. Han frände snart och fick ofördrigligen ja, men om hon tyckte om honom eller endast handlat som en lydig dotter, visste han icke än.

Hon hade nu gått ifrån honom och ställt sig ut på julgranen.

— Hvad jag tycker om julen, sade hon. O, så mycket ljus, bara det är helg. Ja, julkappar också är roligt att få men...

— Men? frågade Alexander.

— Jag ville så gärna ha lika mycket att ge.

— Är du så stolt, lilla Naima? frågade han skämtsamt.

— Nej, det är inte stolthet, tror jag.

— Hvad är det då?

— Det kan jag intet förklara nu.

— Min kära lilla Naima, lät mig rå om dig en liten stund, således ensam där i vår vrå, innan gästerna komma, vill du det?

— Gärna Alexander.

Hon gick före honom de få stegen till alkoven, fäste behändigt upp juteväfsträpperiet, så att ljuset från förnicket sköndan lyste in hit, och satte sig sedan i soffan. Svärfadern gick ut i salen för att draga upp vinet.

— Jag hade en julkapp åt dig, Naima, som jag ville ge dig så här i stället för bland alla de andra. Jag har köpt den med så många underliga tankar, det ligger en hel bäfvande lyckosaga gömd i den.

Han tog fram etuiet, tryckte på

den svaga belysningen syntes stenarne matta och färglösa, men Naima, som tagit etuiet i handen, behöfde endast lyfta det, så att skensignelse, fast det vete sjutton, om att dessa genast skulle gnistra i de praktfullaste regnbågsfärger.

— Akta stena! utropade hon. Riktigt äkta stenar.

Hela hennes fina gestalt skälfde nervöst under intrycket af det rikedomens insignium hon höll i handen — och det var hennes, den lilla fattiga Naimas!

— Ja, de äro äkta, upprepade han nästan högtidligt, så äkta som min kärlek till dig. Jag visste, att du skulle bli glad att få dem, och jag njöt i tankarne af din fröjd. Jag tänkte på, hur jag skulle be dig genast bära dem som ett tecken på vår kärlek, men så — ja, så blif det plöteligt så bittert ovisst inom mig. Jag visste ju icke, om du verkligen höll af mig, eller om det var min rikedom, min ställning, som lockat dig. Jag kunde ha kastat halsbandet från mig och gråtit som ett tröstlöst barn den gången, men jag gjorde det icke. Hur som helst ka-tar man icke bort ädla stenar. Jag läde in dem helt lugnt med den fasta foresatsen att i stället handla som en man, hvilken vill och måste bära sitt öde. Förstår du mig, Naima och kan du bära min gåfva, den vackraste och bästa min kärlek kunnat uttänka åt dig?

Naimas händer hade sjunkit ned i knät. Hon knäppte sakta igen locket och på det det mörka lädret folio klara tårar. Hon grät icke hårdt eller häftigt, det kunde icke lätta att gråta så där.

— Du håller inte af mig? frågade han.

— Jo, så mycket, Alex, så mycket, men kan-ke inte såsom du vill. Jag tror inte jag riktigt förstår kärlek än. Du skall veta, att jag mest hela mitt lif varit instängt i ett sjukrum, och när jag kom ut därifrån, var du nästan den förste som mötte mig. Jag håller mycket af dig, men det är med det som med julkapparne: jag kan ge så litet och då känns det så svårt att få allt hvad man önskat sig.

Han såg så det rena, barnsliga ansiktet, som förtroendefullt vändes emot honom.

Det var så ett ängsligt undrande litet väsen såg upp till sin beskyddare. Var den lyckau äkta? Han visste det icke. Men det var som hade det plöteligt tänkts ett stort, skimrande jullys i hans inre, ett fridens stilla, lugnt brinnande ljus, som lyste för barnasinnets helg i mannens bröst, som bjöd alla lidelsens önskuingar att svinna för julens blida ande.

Mildt, nästan färgligt, läde han halsbandet om Naimas hals, knäppte ihop de båda små guldhänderna i läset och sade veft:

— Du är ett barn, därför kan du bära äkta stenar.

Han kyssade henne på pannan och gick före henne ut i förnicket, där de andra gästerna börjat komma.

GODT LAND.
hvarest Jordbruk lonar sig!

CANADA PACIFIC JÄRNVÄGEN

har utmärkt land till salu i de bästa trakter af Canadas Nordvest. För att förenkla betalningssystemet har bolaget antagit följande: Summan af köpeskillingen och räntan delas i 10 delar enligt ne-lanstående tabell; den första inbetalningen göres vid köpet och den andra, ifall köparen genast bearbetar sitt land, två år efter köpet, den tredje tre år o. s. v. En person som ej odlar minst 16 acre det första året, är skyldig betala extra ränta det första året. Följande tabell visar de olika betalningarne å 160 acre pr år allt efter landets pris: —

160 acres a	\$3.00 pr acre	\$71.90	och nio årliga inbetalningar af	\$60
do	3.50 do	83.90	do	do 70
do	4.00 do	95.85	do	do 80
do	4.50 do	107.85	do	do 90
do	5.00 do	119.85	do	do 100
do	5.50 do	131.80	do	do 110
do	5.00 do	143.80	do	do 120

Om landet betalas till fullo på en gång gifves 10% rabatt af den summa, som öfverstiger första vanliga inbetalningen 6% ränta räknas förfall en betalningar.

OBS! Om ni ej är i tillfälle att köpa land så skrif efter våra pamfletter och böcker som visa och huru man försäkrar sig om ett HOMESTAD af 160 acres (129 tunnland).

L. A HAMILTON.
C. P. R. Land Commissioner.

Skandinaviska bref besvaras på samma språk.

Allan, Dominion & Beaver LINIERNÄ.

Fribiljetter från alla delar af de skandinaviska länderna jemte Finland, köpas billigast genom

WM STITT
GENERAL PASSENGER AGENT
Winnipeg, Man.

Manitoba-North West-BANAN.

Reguliera passageraretag afgå Mot VESTER: Från Winnipeg kl. 2.55 på tisdags, fredags och lördags till Portage la Prairie, Minnedosa och mellanliggande platser. Blandade tag afgå från Minnedosa vid passageraretag ankoms, såsom härunder utvisas.

Mot OSTER: Från Minnedosa och mellanliggande platser, på månd., onsd. och fredags. Blandade tag ankoms till Minnedosa såsom härunder utvisas.

Pass. Tid.	STATIONER.	Pass. Månd Onsd & Free
10.30	Afg. Winnipeg Ank.	21.26
Tid & Bla's	Bla's	Månd Onsd.
Lörd. Tors	Fred	Onsd.
12.30	1250 Portage la Pr.	18.15
14.05	15.15. *Gladstone.	15.55
15.00	17.30. Neepawa	14.00
15.55	16.15. Minnedosa	12.50
Tid & Lord.	Yorkton	15.10
24.00		afgr Månd Onsd. 7.20

*Måltider. Tågen stanna vid stationen mellan Portage la Prairie och Winnipeg endast efter signal eller när passagerarvagn stigs ombord.

W. E. BAKER, A. McDONALD, Ge.Manag. Asst. Gen. Pass. Agt.

D. W. MCKERCHAR, LL.B.
Advokat & Sakförare.

Kontor: 435 Main St. (öfver Union Bank.)
Pensningar utvisas. Egendom förvaltas.

Till ostern

VIA
NORTHERN PACIFIC RAILWAY
\$40.

Ekursionsbiljetter till östra Canada säljas till den 31 december, god för TRE MÅNADER med tidsutsträckningsprivilegier. Komfortablaste och bästa väg vja Chicago till Ostern på två dagar.

För närmare upplysningar om Biljetter besök eller skrif till hvilken som helst Northern Pacific Agent eller

H. SWINFORD,
Gen. Agent Winnipeg.

LIGENSE
HOS
J. E. Forslund.

529 J. THOMPSON & O. 'Phone 351
Begravnings-
Main St. Entreprenör. 351